

Spoštovani kolegice in kolegi, spoštovani gostje.

Zopet je naokrog leto in mi ponovno obeležujemo naš stanovski praznik dan gradbincev. Letošnje leto je še nekaj posebnega, saj je od podpisa kolektivne pogodbe minilo že 80 let. Veljati je začela 4. junija 1937. Na to smo lahko ponosni. Pri tem pa imam mešane občutke, saj je videti, kot da so takratni delodajalci bolj razumeli potrebe delavcev in je bila kolektivna pogodba v nekaterih postavkah dejansko boljša kot je današnja. Vidi se, da takrat delavci niso bili samo številka in strošek, ampak pomemben dejavnik v delovnem procesu. Obe strani sta se zavedali, da je pot do uspeha sodelovanje in dialog, danes pa gre vse na silo. Sprašujem se kaj je narobe, da se naši delodajalci ozirajo samo na stroške plač in na možnost lažjega odpuščanja. Pa saj ti dve stvari pomenita le malenkost na poti do uspešnega poslovanja.

Pozivam, da naj delodajalci fleksibilno zaposlujejo svoje direktorje in jih kličejo na odgovornost, v primeru slabega poslovanja. Pri takih ravnanjih bi jih še človek razumel, da bi njihove plače povezovali s stroški bi jih tudi razumel, ne razumem pa jih, da govorijo o propadu panoge, če bodo izplačali minimalno plačo brez dodatkov ali pa da ne bodo mogli koga enostavno odpustiti.

Čas bi že bil, da se začnejo zavedati, da lahko pridobijo dobre delavce, če jih bodo pošteno plačali in nudili dokaj varno zaposlitev. Graditi na poceni delovni sili je največja napaka, kar se je pokazalo v času prejšnje konjunktуре.

Vsekakor so tudi svetle izjeme, vendar vsaj jaz jih v gradbeništvu ne vidim. Podatki kažejo na kršitve, ki jih dandanes ne bi smelo biti, še vedno sta delovni čas in njegovo prerazporejanje največji problem, izplačila plač in dodatkov pa prav tako.

Izkušnje v preteklosti so mi pokazale, da gre v večini primerov za posameznike v podjetjih, ki ščitijo svoje položaje, ker pa lastniške strukture niso urejene ali pa ima od tega lastnik tudi koristi nihče ne ukrepa. Vsi taki primeri pa se klavarno zaključijo s tečaji. Pa smo ponovno pri poslovni kulturi, ki je v večini primerov ni ali pa je zelo pokvarjena. In zopet smo delavci prikrajšani, saj imajo prednost vsi drugi samo naše terjatve niso pomembne. Vidim, da ni politične volje, pa tudi sindikati ne pritiskamo dovolj, da bi se spremenila stečajna zakonodaja v korist slabše stranke in bi bile delavske terjatve prvotnega pomena.

Sindikati smo tu zato, da poskrbimo za naše člane, da jim zagotovimo pravice, ki bi morale postati neodtujljive. Ampak imam občutek, da nas ni. Res, da smo sindikat vsi, vendar so gonilo sindikata aktivisti. Tega pa ni, oziroma v ZSSS ni rado videno, vse preveč se ukvarja vsak s seboj, vedno je pomembno prvo zagotavljanje lastnih interesov pri tem pa se pozablja na člane in njihove interese. To ni prav.

Lep primer je reorganizacija ZSSS, kjer si pač nekateri funkcionarji vzamejo v roke pravico, da uveljavljajo lastne interese, pa čeprav so v nasprotju z akti ZSSS. In kaj se zgodi - nič, nobene odgovornosti, nobenih posledic. Posledice so le te, da je vedno manj članov, saj ti, ki se ukvarjajo sami s seboj nimajo časa iskati članov. Izjeme so redke, prešteješ na prste ene roke, pa še kakšen prst ostane.

Moja izkušnja sedaj, ko sem brezposelna oseba na ZRSZ je vse prej, kot dobra. Postavil sem se v vlogo iskalca zaposlitve, ki ne ve za sindikat in ugotovil, da sindikata ni nikjer na moji trnovi poti iskanja zaposlitve. Na kariernih sejmih, se predstavljajo agencije, podjetja, ki so v

vlogi volkov, in mi iskalci, ki smo, kot ene nevedne ovčice. Manjka pa pastir, ki bi nas usmeril, dal informacijo, kaj lahko pričakujemo, kaj je prav in kaj ni prav, kaj lahko delodajalci zahtevajo od nas, kaj pomenijo pogodbe za določen čas in nedoločen čas, kako se naj obnašamo do delodajalcev-volkov, da nas ne bodo do konca oskubili.

Manjka sindikat, ki bi malo gledal, na delo ZRSZ, ki dejansko dela zelo malo, razen prijave in ko ti zaželijo srečo pri iskanju dela. Nujne so spremembe tega zavoda(ZRSZ) v obliko neke agencije republike Slovenije za zaposlovanje- ARSZ, po vzoru Avstrije(AMS- Arbeitsmakrtservice ). Ukiniti je potrebno zagotovljeno financiranje, naj se znajdejo na trgu dela in naj kasirajo samo za tisto kar bodo naredili.

Naša naloga je, da bolj aktivno sodelujemo pri zaposlovanju, da že takrat opozorimo nase, da seznanimo iskalce zaposlitve o pasteh in težavah, ki jih lahko pričakujejo in jim povemo, da je sindikat tu za njih. Šele takrat bomo mogoče lahko govorili o tem, da smo se približali ljudem.

Ne smemo delovati, kot gasilci, prepozno, ko se stvari že zgodijo.

Ne bi vas želel dolgočasiti, želim le, da s skupnimi močmi vrnemo sindikatu in našim članom nekaj ponosa, moči in prepoznavnosti.

Povem le eno, dokler si v ZSSS ne bomo nalili čistega vina in jasno začrtali nove smeri, dokler se bomo ukvarjali sami s seboj, dokler se bomo ukvarjali z tako imenovanimi obrobniimi skupinami, kot je LGBT, za katere je poskrbljeno že v samem ZDR-1, v imenu neke diskriminacije in bomo s tem postavljali v diskriminatoren položaj naše člane, ki plačujejo članarino, do takrat se bo ZSSS in z njo SDGD potapljal.

Tu vidim, da imamo sicer aktiviste, vendar ne sindikalne, ampak ljudi, ki so politično povezani in se borijo za interese politike. Sindikat in člani, ki ga tvorimo, imamo na trgu dela enake pravice po zakonu ne glede na vero, spol, raso, starost, zdravstvene težave, etnično pripadnost in še kaj. Sindikat ne bi smel biti v službi politike ampak bi politika morala biti v službi sindikata.

Zazrimo se v sebe in bomo ugotovili, da tisti, ki plačujejo članarino ne usmerjajo politike sindikatov, kar pa je narobe. Sem mnenja, da ne more politike sindikata voditi nekaj posameznikov, ki vidijo le svoje plače in privilegije, ne vidijo pa težav delavcev-naših članov.

Menim, da ko bomo rešili te težave, prečistili svoje vrste, da bomo komaj takrat lahko od delodajalcev začeli zahtevati to kar nas pripada.

Ostanimo ponosni in ne dajmo, da se sindikalizem umaže z umazanimi idejami, krepimo solidarnost in čut do sočloveka, napovejmo boj proti egoizmu in individualizmu. Vsi za enega eden za vse, pa ni važno kdo ali od kod ste.

Vsem zbranim ob prazniku, čestitam z željo po povezovanju in medsebojnem sodelovanju.

Dušan Zelenjak

Predsednik SDGD Slovenije